

Barraca 1 del camí de la Font del Bosc

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Camí de la Font del Bosc
Alçada: 360

Coordenades:

Latitud: 41.6522
Longitud: 1.91498
UTM Est (X): 409653
UTM Nord (Y): 4611730

Classificació

Número de fitxa 08179 - 144
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: La corona exterior ha fet moviment i la seva proximitat i ubicació arran de camí fa perillar la seva estabilitat.
Protecció Legal
Observacions protecció: Decret 27/2011 del Consell Comarcal del vallès Occidental
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08178A0020000600000OG
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 09/03/2019 - 01:00

Descripció

Barraca de pedra seca situada per sota mateix del camí que mena a l'Obaga de la Font del Bosc pujant per l'obaga del Casot. Un cop es deixa a mà esquerra el trencall del Ginebral, el camí s'enfila resseguint la riba esquerra del torrent de l'Esbarzer, pocs metres abans de la confluència dels torrents de la Font del Bosc i del torrent del Racó que en donen origen.

Es tracta d'una construcció aèria adossada al marge del camí. Està construïda arran d'una petita torrentera que baixa des de l'obaga del Casot fins a trobar el torrent. Des del camí s'endevina la coberta, desproveïda de vegetació. És de planta circular de dos metres de diàmetre. La porta d'accés està orientada al sud-oest, mesura un metre d'alçada per 0,65 m d'amplada màxima a l'exterior i de 0,50 m a l'interior. Els murs tenen un gruix de 0,70 metres. La coberta segueix l'esquema de la falsa cúpula, per aproximació de filades amb llosa de tancament central, amb una alçada total de dos metres. L'alçada del voladís mesurat a la porta d'entrada és d'1,40 m. Ha perdut tota la terra i l'heura ha començat a envair-la. La corona exterior, per la banda nord-oest ha començat a desprendre's, fet que pot accentuar la seva degradació. A l'interior, a mà dreta, aprofitant l'estructura encastada en el marge conserva dos tinells o cocons dobles, superposats. L'inferior està situat arran de terra (0,35 m d'amplada per 0,50 m d'alçada per 0,40 m de fondo) mentre que el superior mesura 0,40 m d'amplada per 0,40 m d'alçada per 0,50 m de fondo. Té una espitllera orientada al nord-oest.

Observacions:

Barraca inventariada per l'Observatori del Paisatge de Catalunya dins el projecte Wikipedra de construccions de pedra seca, amb el codi número 16802.

Història

La tècnica de la pedra seca es caracteritza per l'ús de la pedra sense treballar i sense cap material d'unió. Les irregularitats de les lloses es corregeixen amb pedruscall. La pedra només es treballa quan ha de tenir una tasca específica, com llindes o escaires. A Rellinars aquesta tècnica s'utilitza en les barraques de vinya, en les parets de marge per aterrar el terreny i també en tines.

Es tracta d'una tècnica amb uns orígens molt remots però que la seva expansió es vincula amb el creixement de la viticultura durant la segona meitat del segle XIX (SOLER i PERARNAU:1985). No hi ha testimonis, ni documentació que puguin aportar una cronologia més antiga. Els condicionants que afavoreixen l'aparició de les barraques són: un increment de l'àrea cultivable que provoca la construcció de parets de pedra seca per formar feixes; una atenció més continuada que reclama el conreu de la vinya, creant la necessitat d'aixopluc i magatzem d'eines del pagès que restarà més temps lligat al camp; i, finalment, la presència al Bages, d'un estrat rocós molt pròxim a la superfície.

La situació geogràfica d'aquestes barraques ve condicionada per la necessitat d'aprofitament de l'espai conreat. Podem trobar, per tant, barraques construïdes entre dues feixes de diferent nivell, sempre i quan siguin del mateix propietari. També podem trobar barraques enmig del camp, però es deu al mateix condicionant, ja que segurament es tracta d'una franja del camp rocosa o de difícil utilització pel conreu. Finalment, també podem trobar les barraques en un racó del camp, on s'amuntegaven les pedres extretes de llaurar, o fora del camp semi excavades en un marge. Segons la tipologia de la seva construcció, poden ser de planta circular o quadrangular i poden ser construccions isolades o estar adossades en un marge o altra construcció. La volta de les de planta circular es fa per aproximació de fileres. En canvi, les de planta quadrangular poden tenir la volta per aproximació de fileres o en base a un sistema piramidal. Pel que fa al tema dels constructors, es pot parlar de tres teories: l'existència de quadrilles de "barracaires" itinerants, els "sardans", o el propi pagès. L'existència del sardans s'ha recollit en el treball de Soler i Perarnau (1985)

gràcies a un informant que situa aquests personatges a finals del segle XIX. Es tracta d'homes procedents de la Cerdanya, segurament la part alta de la Cerdanya, que oferien els seus serveis per a la construccions de pedra seca, com activitat complementària en èpoques climatològicament adverses en el seu lloc de residència.

Bibliografia

PLANS MAESTRA, Jaume (2009). Arquitectura tradicional rural en pedra seca a la comarca del Bages. Ajuntament de Bellpuig i Publicacions d l'Abadia de Montserrat.

RECULL HISTÒRIC DE MURA (2017). Pedra seca, pedra viva. Patrimoni vitícola i desenvolupament econòmic. Ponències i comunicacions de la IX Trobada d'Estudis per a la preservació del patrimoni de la pedra seca als Països Catalans.

RIPOLL, Ramon, coord. (2010). La pedra seca. Evolució, arquitectura i restauració. Col·lecció Arquitectura tradicional, vol. 3. Edicions Brau. Figueres.

SOLER i BONET, Josep M. i PERARNAU i LLORENS, Jaume (1985). "Les barraques de vinya al terme municipal d'Artés (Pla de Bages)"; dins Dovella, núm. 17. Manresa, pàgs. 37-43.

SOLER i BONET, Josep M.(1987). "Barraques i tines, construccions per a la vinya"; dins Dovella, núm. 24. Manresa.

SOLER i BONET, Josep M.(1988). "La tècnica de la pedra seca. La construcció popular"; dins Dovella, núm. 29. Manresa, pàgs. 47-52.

SOLER i BONET, Josep Maria (2000). "La construcció en pedra seca, arquitectura, patrimoni i tradició"; dins Dovella, núm. 70. Manresa, pàgs. 9-11.

